

## ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀκαταπόνητος εἰς πατριωτικὴν δρᾶσιν, εὐγλωττος ἀπολογητὴς τῶν ἐθνικῶν δικαίων, ἀλλὰ καὶ δευδερκὴς ἅμα παρατηρητὴς τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων, εἰς νέαν ἐκτενερτάτην ἐκ 400 σελίδων πραγματείαν ὁ Πρόεδρος τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» κ. *Νεοκλῆς Καζάζης* ἀναπτύσσει σπουδαῖα ζήτηματα ἀφορῶντα τὸν Ἑλληνισμόν. Ἡ νέα συγγραφή ἐπιγράφεται «**Ἑλληνισμὸς καὶ Νέα Τουρκία**». Ἐπικαιρὸς ἡ ἐκδοσις μὲ τὴν ἐνεστῶσαν ἐν Τουρκίᾳ συνταγματικὴν ἐκτροχίαν. Τὸ νεοτουρκικὸν κίνημα τοῦ 1908, τὸ χαιρετίσθην εὐελπίστως ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν, ἐνέκλειε πολλοὺς νέους κινήνους, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς προσεῖδεν ἑκτοτε.

Καὶ διὰ τοῦ ἔργου τούτου κρούει ὁ κ. Καζάζης τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου προσπαθῶν νὰ ἐξεγείρῃ τὸ ἔθνος εἰς δρᾶσιν θετικὴν, ἀπηλλαγμένην ὑστερισμῶν, ἀνάλογον δὲ πρὸς τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν. Προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ νοητὴν τὴν κατὰστασιν ἐν τῇ σήμερον διατελεῖ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Τουρκία, ἵνα ἐπωφεληθῶμεν τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης μελέτης διδαγμάτων.

Προσητεῖ τὴν ταχείαν ἐκ παραλυσίας νέκρωσιν τῆς γειτόνου αὐτοκρατορίας ἥτις μάτην ζητεῖ νὰ συγκρατηθῇ διὰ τῆς συνταγματικῆς ἀπολυταρχίας καὶ τῆς ἀποπειρας πρὸς ἐθνωμανισμόν τῶν ἐθνότητων τῆς, τὴν ἀνάγκην τῆς λελογισμένης τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀμύντης καὶ προετοιμασίας. Διὰ ν' ἐνδιαιρέσῃ τὴν μελέτη τῆς ιδέας τῆς Ἀνατολικῆς Ὀμοσπονδίας, ἣν ὁ κ. Καζάζης δὲν ἀποκρούει, θεωρῶν παρὰ τὰς δυσχερείας, ὡς τὴν μόνην καὶ συμφέροντα λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, τὴν ἰδρυσιν τῆς Συμπολιτείας. Μία σύμπεξις τῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου, ἀντὶ νὰ τὰ ἐξαντλή ἀλληλομαχόμενα, θὰ τὰ ἐνώσῃ εἰς δύναμιν δυσμάχητον ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Ἐισαγωγὴν εἰς τὸ σύστημα τῆς *Πρακτικῆς Θεολογίας* ἦν ἀπὸ δωδεκαετίας διδάσκει, ἐξέδωκε ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. *Ι. Μεσολωρᾶς* προανάκρουσμα τριῶν τόμων, τῆς «Λειτουργικῆς» τῆς «Ἐκκλ. ρητορικῆς» καὶ τῆς «Ποιμαντικῆς», οὓς θὰ ἐκδόσῃ καὶ οἱ τινες ἀποτελοῦσι τὸ ὅλον σύστημα τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας. Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ὁ κ. Μεσολωρᾶς ποιεῖται σύντομον ἀνασκόπησιν τῶν κυριωτέων μαθημάτων τοῦ θεωρητικοῦ κλάδου τῆς Θεολογίας φρονῶν ὅτι ἀπαιτεῖται σύμπραξις θεωρίας καὶ πράξεως πρὸς ἐπίτευξιν παντός σκοποῦ. Εἴτα ἐρευνᾷ τὰ ἀφορῶντα τὴν Πρακτικὴν Θεολογίαν θέματα, ἥτοι περὶ Ἐκκλησίας, Λατρείας καὶ Ἱεραρχίας, εἰδικώτερον δὲ τὰ μαθήματα τὰ ἀποτελοῦντα αὐτήν.

**Βουδιδισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς**, συγκριτικὴ ἡθική, ὑπὸ *Γρ. Παπαμιχαήλ*. Μετὰ ἱστορικὴν ἐπισκόπην ἀναλύει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Βουδισμού, ἀντιπαρβάλλων αὐτὴν πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. ἀποδεικνύων, ὅτι οὐδεμία μεταξὺ αὐτῶν ἱστορικῶς καὶ δογματικῶς ὕφισταται συγγένεια καὶ ὅτι πολὺ ἀνωτέρα εἶνε ἡ Χριστιανικὴ ἡθική.

Ὁ κ. **Σπυρ. Παγανέλης**, ὁ παντὸς ἄλλου κομψότερον χειριζόμενος τὴν ἀμύγη καθαρεύουσιν, ἀπεδείχθη ὁ κατ' ἐξοχὴν περιγραφικὸς ὑμνογράφος τοῦ Ἐπιταφίου. Μετὰ τὸν Ἐπιταφίον τοῦ Νεκροταφείου καὶ τοῦ Πτωχοκομείου, περιγράφει ἤδη τὸν Ἐπιτάφιον, ὡς τὸν εἶδεν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ ποιητικὸν πεζογράφημα εἶνε μία θαυμασιὰ ἑξάρσις ἀντιθέσεως τῆς παρελθούσης τοῦ Χριστοῦ κάτωθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς προγονικῆς Εἰδωλολατρείας βράχου.

Συνερίζουσα τὰ ἱστοριοπατριωτικὰ μ.ἱστορηματὰ τῆς ἡ. Δέλτα, ἡ ἐν Φραγκοῦρτῃ θυγάτηρ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Μπενάκη, ἐξέδωκε διτομον ἔργον **Στὸ κατὰ τοῦ Βουλγαροκτόνου**, εἰκονογραφημένον. Ὁ τίτλος δίδει τὴν ιδέαν τῆς ὑποθέσεως. Ἐσθητήριον ἡ συγγραφεὺς ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸν μέρος εἰς τὴν «Βυζαντινὴν ἐποποιίαν» τοῦ Schlumberger, ἀλλ' εἶνε ἀξίεπαινος ἡ κ. Δέλτα διότι μὲ τὴν ζωηρότητα ἐξωντάνευσε μίαν ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικώτερας ἐποχὰς τῆς Ἑθνικῆς μας ἱστορίας. Ἡ γλώσσα ἀπλουτά, ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν ἡθοπλαστικὸν σκοπὸν τοῦ βιβλίου. Εὐτυχῶς ὁ μαλλιαισμός δὲν τὴν παρασύρει μέχρι ἐξωφρενικῶν ὑπερβολῶν. Το βιβλίον εἰκονογράφησεν ὁ ἐν Λονδίῳ καλλιτέχνης κ. Δ. Κωνσταντινίδης μετ' ἐπιτυχίας.

Ὁ κ. *Ἀθ. Μπούτουρας* γράφει ἀκαταπαύστως. Νέον φυλλάδιον ἐξέδωκε «**Στοιχειώδη θεωρίαν περὶ τῶν φιλολογικῶν μας τάσεων**». Ἐργαριῖον ἐξ ἀφορμῆς ἐπικρίσεως τινος, θίγει δὲ πάλιν τὰς γλωσσικὰς εἰσας, ἀναμνησθεῖται τὸ Νεοελληνικὸν λεξικόν, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν «γλωσσασμυντόρων», καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ γλωσσικὸν ζήτημα θὰ λυθῇ ὅταν εἰσαχθῇ εἰς τὰ σχολεῖα ὡς μάθημα, ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «**Χριστιανικὴ Κρήτη**» ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Ἡρακλείῳ περιοδικὸν τετραμηνον, ἐπιμελεῖται τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας. Ἡ ὕλη ἥτις θὰ δημοσιεύεται ἔσται ἱστορικὴ καὶ λαογραφικὴ: Χρυσόβουλα, δουκικά διατάγματα, ἐγγράφα καὶ σιγίλλια, ἱστορικὰ σημειώματα, κατάλογοι χειρογράφων, κώδικες, πατριαρχικά γράμματα, γλωσσάρια κ.λ.π. θὰ δημοσιεύωνται. Το ὕλικόν αὐτὸ δὲν εὐρίσκεται ἀτυχῶς ὅλοκληρον ἐν Κρήτῃ, ἀλλὰ μέγα μέρος εἶνε διεσκορπισμένον τῇδε κακίᾳ ὡς ἐκ τῶν ἐπανάστασεων. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ περισυλλογὴ καὶ διάσωσις αὐτοῦ θὰ συντελεσθῇ τῇ συμπερίεξιν τῶν κατόχων τοιούτων γραπτῶν μνημείων, ἐξ ὧν θὰ συναρμολογηθῇ ἡμέραν τινὰ τὴν ἄγνωστον ἥδη ἱστορίαν τῆς Κρήτης τῶν Βυζαντινακῶν, Ἑνετικῶν καὶ τῶν μετὰ τὴν Ἀλωσην χρόνων.

Δοιμὸς ἐπικριτῆς ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ροβέρτος Κάμπος* λόγιος, ὁ ἐκδῶσας ἐν φυλλάδιον πολυτελεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰς θέαν, ἐπικρίνων τὸ **Ποιητικὸν ἔργον τοῦ κ. Κ. Καβάφη**. Δὲν τοῦ ἀναγνωρίζει καμίαν ποιητικὴν ἀξίαν, ἀποδεικνύων ὅτι ἔχει καταστρέψῃ καὶ οὗτος τὴν ἀγνὴν ποίησιν. Εἰς τὴν ποίησιν του—κατὰ τὸν κριτικὸν—δὲν ὑπάρχει αἴσθημα, οὔτε περιγραφή, οὔτε χάρις, οὔτε ἀρμονία. Ὁ ἀμελιχρὸς κριτικὸς ὑπόσχετα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τελειοτέραν ἀνάλυσιν ἢ μᾶλλον ζήτημα τοῦ ποιητοῦ ἂν τὸ θελήσουν οἱ θαυμασταί, διότι φαίνεται ὅτι ὁ κ. Καβάφης θεωρεῖται ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τούτους καλοῦς ποιητάς.

**Ἡ Θεοκρίτειος Βούρινα**, πραγματεία ἐρμηνευτικὴ ἱστορικὴ καὶ ἀρχαιολογικὴ περὶ ἐνὸς χωρίου τοῦ Θεοκρίτου, καὶ τῆς ἐν Κῷ περιφόμενου πηγῆς τοῦ Βασιλέως Χάλκωνος, ὑπὸ *Θρ. Χατζηγαρή* διδ. τῆς φιλολογίας. Πρόκειται περὶ τῆς ἐν τῷ ἐβδόμῳ εἰδωλίῳ τοῦ Θεοκρίτου ἀναγερομένης κρήνης Βουρίνης. Τὸ χωρίον φερέται ἡμαρτημένως εἰς τὰ παλαιὰ σχόλια, διορθωθέντα ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν.

Ὁ διδάκτωρ τῆς Θεολογίας καὶ γραμματεὺς τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας κ. *Δ. Καλλιμάχος*, φιλοπονώτατος μελετητὴς, ἀσχολούμενος εἰς τε τὴν θεολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν μετ' ἴσης ἐπιτυχίας, εἰς μίαν

σύνοψον μελέτην του ἐκδίδει τὰ τοῦ **Ἑλληνισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν Γαλλ. κατοχὴν (1798-1801)** ἐπὶ τῇ βῆσει ἀνεκρότων Πατριαρχῶν ἐγγράφων. Εἶνε διαφωτιστικὴ συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου κατὰ τὴν Γαλλικὴν εἰσβολήν. Ἡ ἄλλη μελέτη, πολὺ ἐκτενέστερα, εἶνε ἀντιρρητικὴ μελέτη ἀφορῶσα τὴν ταυτότητα τοῦ πολυβρυλήτου Κόππου ἱεραρχοῦ **Γεωργ. Μακουκά** ὅστις ἐγένετο σημεῖον ἀντιλεγόμενον ὑπὸ Εὐρωπαίων σοφῶν. Περὶ τῆς διαμάχης ταύτης εἰδικώτερον ἐγγράφει ὁ ἐν Ὁξφόρδῃ Ἀνατολιστὴς **A. Butler**, ὅστις ἀπεράνθη ὅτι ὁ Μακουκάς, ὁ παρόδους τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνικὴν κυριαρχίαν εἰς τοὺς Ἀραβὰς καὶ ἐξομότης γενόμενος, ἦτο ὁ Ἑλλην Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύρος.

Ὁ κ. Καλλιμάχος ἐλέγξει τὰς πηγὰς καὶ τὴν σχετικὴν φιλολογίαν ἀνατρέπει τὸν ταυτισμὸν τῶν δύο προσώπων. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Καλλιμάχου εἶνε ἐμβριθεστάτη, ἐπιστημονικὴ, ἀποδίδουσα δικαιοσύνην εἰς τὴν γνώμην συκοφαντηθέντων ἀνδρῶν. Ἡ ἐπίλυσις τοῦ ζητήματος τοῦτο διαφωτίζει καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς Ἑλλήν. κυριαρχίας ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τῆς ἐκτενὲς προετοιμαζέμε μελέτην ὁ διακεκριμένος Ἑλλήν κληρικὸς.

«**La Construction Moderne**». Εἰς τὰ δύο τελευταῖα φύλλα, ὁ ἐν Παρίσις διακεκριμένος ὁμογενὴς ἀρχιτεκτονικὸς κ. **A. Γέλβετ** δημοσιεύει κρίσεις περὶ τῶν ἐν τῇ Παρισινῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ διαγωνισμῶν Rougervin καὶ Godeboenf, οἵτινες ἔδωσαν λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἐπίσης δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Παρθενὼν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκλείψῃ». Τὸ θέμα πραγματεύεται ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως, καταλήγων εἰς τὴν κρατοῦσαν γνώμην ὅτι οἱ περὶ μελίσσης κατασκευῆς φόβοι εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἀπὸ τοὺς βαθύτερον σκεπτομένους Νεοῦλληνας, μὲ ἐν βιβλικὸν ὕψος καὶ φιλοσοφικὰς ἐννοίας περιβεβλημένας τὸν πέπλον τοῦ θρόνου, ἐνερανίσθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἰδέας» ὁ κ. **Ἰω. Ζερβός**, ὁ ἀκάματος ἐπιμελητὴς τῆς Βιβλιοθήκης Φεῖξ, καὶ ἤδη συνεχίζων τὴν λογοτεχνικὴν του ἐργασίαν ἐξέδωκε νέον πρωτότυπον ἔργον, τῆς **Μύθους τῆς ζωῆς**. Ὁ Δισκέψιος καὶ ὁ Τρισκέψιος εἶνε δύο τύποι ἀνθρώπων, ἐκπροσωποῦντες κατὰ τρόπον μυθολογικόν τὸν διχασμὸν τοῦ αἰσθητικῆς, τῆς βελήσεως καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Περιλαμβάνεται εἰς τὸ φανταστικὸν αὐτοῦ ἔργον, τὸ ὁποῖον κρύπτει ἐντὸς του μίαν πραγματικότητα, τὰ συνήθη συμβαίνοντα καὶ ἅτινα ἀπαξιοῦν νὰ περιλάβῃ ἡ ἱστορία εἰς τὰς δέλτους της. Εἶνε οἱ «Μῦθοι τῆς ζωῆς» διηγήματα καὶ παραμύθια, συγγρόνου ἀντιλήψεως, ἀλλ' ἀναγόμενα εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἀρχαιοτάτης Ἀνατολῆς, ἀρχόμενα μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δισκεψίου, τὴν διήγησιν τοῦ Τρισκεψίου, μὴ ἔχοντα δὲ τέλος, ὡς ἔργα ἀνθρώπων. Εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Δισκεψίου ἐκονίζονται ἰδεολογικῶς, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ρεαλιστικῶς οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὰς ὁρμὰς των καὶ τὰ πάθη των. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος του—Ἱστορία Τρισκεψίου—παρουσιάζει ὁ συγγραφεὺς τὰς νοητικὰς δυνάμεις αἵτινες εἰσωνεύονται τὰς ἐνδιαθέτους ροπὰς.

Οἱ «Μῦθοι τῆς ζωῆς» ἐνεκα τῆς ἑσωτερικῆς ἀξίας, δὲν εἶνε προωρισμένοι διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς δυναμένους νὰ σκεφθῶσι καὶ νὰ φιλοσοφήσωσι.

**Σκηναὶ ἐκ τοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων** ὑπὸ **Ἐμμ. Γαλάνη**. Ὁ ἀρχαῖος γυμνασιάρχης καὶ Ρωμαῖστῆς κ. **Ε. Γαλάνης** ἐξέδωκε τὸ α'. μέρος ἐνδιαφερόσης ἀπεικονίσεως σκηνῶν ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου. Ἡ περιγραφή κομωτηρίου πλουσίας Ρωμαίας καὶ ἐνὸς γάμου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ, ἀμφοτέρω εἰλημμένα ἐκ ξένων συγγραφῶν, ὁ γάμος ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις, ἡ πραγματεία περὶ ριπιδίου καὶ κουφίων, περὶ ἑόδου

καὶ τοῦ συμβολισμοῦ αὐτοῦ, συνδυάζουν τὸ τερπνὸν μετὰ τῆς διδαχῆς.

**Δελτίον** τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ μήνα ἐκδιδόμενον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. **Γ. Κορινῆ**. Ἔτος Γ'.

Διακοπήσις τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ξενοσάνους» ὁργανοῦ τοῦ «Συλλόγου τῶν Μικρασιατῶν» ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἡ ἐκδοσις ἐτησίως Ἐπετηρίδος, ἐν ἧν ἀ δημοσιεύεται σύντομος περίληψις τῶν πεπραγμένων. Ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐκδοθεῖσα ἐφέτος Ἐπετηρὶς ἀποδεικνύει τὴν ζωτικότητα τοῦ Ἑλληνικιστοῦ σωματείου.

**Πανηγυρικὸς λόγος** εἰς τὴν ΚΕ'. Μαρτίου ὑπὸ **Θ. Σταθάκου**, ἱερέως.

«**Ἀθηναίων Πολιτεία**» Ἀριστοτέλους.— Ἡ καθαυτὴ πηγὴ τοῦ Ἀττικοῦ δικαίου, ἡ πολὺ διαφωτισούσα τὴν καθόλου ἱστορικὴν ἐξέλιξιν καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ἀττικοῦ δικαίου εἶναι ἡ «Ἀθηναίων Πολιτεία» τοῦ Ἀριστοτέλους. Τὸ πολὺτιμον σύγγραμμα, περὶ ὀλίγων ἐτῶν ἀνευρεθὲν ἐν Αἰγύπτῳ μετεφράσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν γλῶσσαν μας ὑπὸ τοῦ κ. **Ι. Ζερβό**, ἐξεδόθη μετ' εἰσαγωγῆς καὶ ὑπομνημάτων Ἀριστοτελικοῦ ἔργου εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Φεῖξ Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων».

«**Γοργίας**» Πλάτωνος. Ὁ διακεκριμένος Πλάτωνος ἀποτελεῖ συζήτησιν τοῦ ἡρώδου κατὰ τὸ διστήριον τῆς ἀρχαιότητος σοφιστῆς, τοῦ ἡρώδου, ὅτι ἡ τυπικὴ μόρφωσις—ἡ λεγομένη σοφιστικὴ μόρφωσις πολυμάθεια—ἐπαρκεῖ εἰς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἀνθρώπου. Θέμα τῆς συζητήσεως εἶνε ἂν ἡ ρητορικὴ κατορθώνει νὰ παράσχῃ τὴν ὑπεροχήν, τοῦτο δὲ ἀποκρίνεται ὁ Σωκράτης, ἀποδεικνύων ὅτι ἀληθὴς μόρφωσις εἶνε μόνον ἡ θεμελιουμένη ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας.

Ἡ φιλοσοφικὴ καὶ σαφὴς μετάφρασις τοῦ «Γοργίου» ὑπὸ τοῦ **Δλ. Φιλαδέλφους** ἐξεδόθη εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Φεῖξ Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων».

## ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«**Ἡ Χαρὰ**». Νέον περιοδικὸν μηνιαῖον. Διευθυντὴς **Στ. Τσιντζας**. Τὸ α'. τεύχος περιέχει συνεργασίαν τῶν κ. κ. **Ξενοπούλου**, **Καλαγεροπούλου**, **Λαπαθιώτου**, διηγήματα κατὰ μετάφρασιν κ.λ.π.

**Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις**. Τεύχος Φεβρουαρίου. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Σύλλογος ὑπὲρ τῶν παίδων ὑπὸ Εὐγενείας Ζωγράφου.— Μαντῶ Μαυρογένους, ὑπὸ **Σ. δὲ Βιάξῃ**.— Αἱ σκέψεις μου, ὑπὸ **Δίκ.**.— Ἡ ἵδρυσις τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀθήναις.— Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ὑπὸ **Ἰουλίᾳς Καμπούρογλου**.— Ἑλπίς Καλογεροπούλου.— Τὸ Δημοψήφισμα τῆς «**Ε. Ε.**».— Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις ὑπὸ **Ἀμαράντου** κ.λ.π.

**Βυζαντίς**, ἐπιθεώρησις τῶν Βυζαντιναῶν σπουδῶν. Τόμ. **Β. Τευχ. Α-Β**. Περιέχει μελέτας τῶν κ. κ. **Βέη**, **Ράλλη**, **Ζησιού**, **Ζολώτα**, **Δραγομή**, **Βάση** καὶ ἄλλων.

## ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

**Β. Ἡλιοπούλου**, «**Ὡς τὸν Θάνατον**». Τὸ «Ρομάντζο ἐνὸς αἰσθητικοῦ». Διήγημα γραφὲν μετὰ τὸ αἰσθητικὸν τῆς λύπης τῆς προερχομένης ἐκ τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἐκδοσις πολυτελῆς μετὰ «κατακόκκινον ξωφύλλο καὶ μεταξωτὸ κορντόν» κατὰ τὴν κομψὴν φρασεολογίαν τῆς ἀγγελίας...